

PREFAȚĂ

Instituțiile Uniunii Europene au statuat în documentele lor că pentru autoritățile publice, *achizițiile publice reprezintă un instrument de valoare destinat utilizării fondurilor publice într-un mod strategic, eficient și durabil*. Autoritățile publice cheltuiesc din fonduri publice în cadrul achizițiilor de produse, servicii și lucrări și oferă oportunități pentru întreprinderi, încurajând astfel investițiile private și contribuind în mod concret la creșterea economică și la crearea de locuri de muncă. În fine, achizițiile publice joacă un rol important și în canalizarea fondurilor europene nerambursabile.

Din toate aceste motive, implementarea corectă și consecventă a normelor în materie de achiziții publice duce la obținerea de beneficii în termeni de eficiență și de eficacitate pentru toate părțile implicate - administrațiile publice de la nivel național și local, sectorul privat, sectorul neguvernamental și cetățeni.

Pentru a aplica corect cadrul legislativ al achizițiilor publice este necesară o cunoaștere îndeaproape a procedurilor cu caracter juridic și administrativ și o interpretare corectă a procesului, la nivelul oricărui sector de activitate public sau privat. Prin urmare, persoanele care desfășoară sau care participă la sarcinile legate de achiziții publice în organizații trebuie să dețină competențe profesionale și abilități, cunoștințe și experiență legate de acest domeniu.

O informare corectă și o formare profesională adecvată pentru profesioniștii din domeniul achizițiilor publice conduce pe termen mediu și lung, la cheltuirea eficientă a banului public prin creșterea calității procesului de achiziții și, implicit, prin creșterea capacității administrative.

Din toate aceste motive, lucrarea constituie o acumulare succesivă de noțiuni de bază, informații și reguli, de un real interes pentru specialiști, prezentând în sinteză principalele prevederi legale privind achizițiile publice „clasice”.

Cartea a fost constituită sub forma unui curs universitar și se adresează, în primul rând, studenților și masteranzilor din facultățile cu specializare *administrație publică*, dar este deopotrivă utilă și funcționarilor din administrație cu atribuții în domeniul achizițiilor publice, antreprenorilor, firmelor de consultanță, instituțiilor de formare profesională.

Pentru a-și face bine meseria, nivelul de cunoștințe pe care profesioniștii din domeniul achizițiilor publice ar trebui să le dețină este relevant, și în acest sens, lucrarea conține peste 120 de întrebări utile în pregătirea examenelor și a concursurilor, testele grilă fiind structurate pe capitole.

Septembrie, 2021

Autoarea

CAPITOLUL 1

CADRUL LEGISLATIV ȘI INSTITUȚIONAL ÎN DOMENIUL ACHIZIȚIILOR PUBLICE

1.1. Legislația europeană în domeniul achizițiilor publice

La 15 ianuarie 2014 Parlamentul European și Consiliul au adoptat un nou pachet legislativ care guvernează domeniul achizițiilor publice la nivel european. Scopul noilor directive este, potrivit Comisiei Europene, simplificarea și flexibilizarea legislației achizițiilor publice. Obiectivul general este de a obține un randament mai bun al investițiilor publice și de a oferi rezultate mai bune pentru obiectivele societale și pentru alte obiective ale politicilor publice, sporind, în același timp, eficiența cheltuielilor publice. În același timp, dispozițiile mai ferme ale directivelor în materie de integritate și transparență vizează corupția și fraudele.

Potrivit *Strategiei Europa 2020*, achizițiile publice sunt considerate a fi unul dintre instrumentele de piață cu rol esențial, care trebuie utilizate de statele membre în scopul realizării unei creșteri inteligente, durabile și favorabile incluziunii.

Pachetul de acte normative menit să modernizeze materia achizițiilor publice în cadrul Uniunii Europene este:

Directivele europene în materie de achiziții publice

- **Directiva 2014/23/UE** a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 *privind atribuirea contractelor de concesiune*;
- **Directiva 2014/24/UE** a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 *privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE*;
- **Directiva 2014/25/UE** a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 *privind achizițiile efectuate de entitățile care își desfășoară activitatea în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale și de abrogare a Directivei 2004/17/CE*.

Statele membre ale Uniunii Europene, inclusiv România, au avut obligația să transpună în legislația internă noile prevederi în termen de maximum doi ani.

România s-a aliniat acestei cerințe imperative și a adoptat în anul 2015 *Strategia națională în domeniul achizițiilor publice*, un document prin care sunt propuse acțiuni ce definesc politica guvernamentală cu privire la reformarea sistemului național de achiziții publice în perioada 2015-2020.

Ulterior, în anul 2016, aprobarea noilor directive europene cu impact asupra achizițiilor publice a generat un amplu proces de modificare a cadrului juridic național în domeniul achizițiilor publice, care s-a finalizat prin apariția unui nou

pachet legislativ cu impact atât asupra legislației primare, precum și asupra legislației secundare/tertiare.

1.2. Evoluția cadrului normativ în domeniul achizițiilor publice în reglementările naționale

H.G. După anul 1990, noțiunea de *licitație publică* a nr. 291/1991 apărut în **Hotărârea Guvernului nr. 291 din 20 aprilie 1991 privind aprobarea Regulamentului privind organizarea licitațiilor, prezentarea ofertelor și adjudecarea lucrărilor publice**, publicată în Monitorul Oficial nr. 110 din 22 mai 1991, în care se preciza că *execuția lucrărilor publice finanțate de la bugetul administrației centrale de stat, bugetele locale și din fondurile speciale constituite prin lege în afară acestor bugete, se adjudeca pe bază de licitație publică*.

O.G. Prima reglementare modernă în România nr. 12/1993 despre achizițiile publice, ca operațiune economică și juridică, a fost **Ordonanța Guvernului nr. 12 din 4 august 1993 privind achizițiile de bunuri și investiții publice**, republicată în Monitorul Oficial nr. 281 din 4 decembrie 1995.

O.G. Ulterior, a fost adoptată **Ordonanța nr. 118/1999 Guvernului nr. 118 din 31 august 1999 privind achizițiile publice**, publicată în Monitorul Oficial nr. 431 din 31 august 1999, a cărei intrare în vigoare a fost prorogată și, respectiv, suspendată în mod repetat până la 31 decembrie 2001, fiind respinsă prin Legea

nr. 473 din 20 septembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial nr. 603 din 26 septembrie 2001 și abrogată prin O.G. nr. 60/2001 privind achizițiile publice.

Prin urmare, Ordonanța nr. 12/1993 a fost abrogată expres, la momentul intrării în vigoare a O.G. nr. 118/1999 privind achizițiile publice, aceasta din urmă fiind abrogată prin O.U.G. nr. 60/2001.

În condițiile negocierilor de aderare la Uniunea Europeană, România a trebuit să își adapteze legislația achizițiilor publice la cerințele directivelor europene în domeniu.

O.U.G. nr. 60/2001   Astfel, a apărut **Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 60 din 25 aprilie 2001 privind achizițiile publice**, publicată în Monitorul Oficial nr. 241 din 11 mai 2001, care a avut drept scop stabilirea principiilor, cadrului general și a procedurilor pentru atribuirea contractului de achiziție publică, precum și a căilor de atac al actului sau deciziei autorității contractante care aplică una dintre procedurile de atribuire a contractului de achiziție publică.

În aplicarea O.U.G. nr. 60/2001, cu modificările și completările ulterioare, au fost adoptate următoarele acte normative:

- Hotărârea Guvernului nr. 461 din 9 mai 2001 pentru aprobarea normelor de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 60/2001 privind achizițiile publice, publicată în Monitorul Oficial nr. 815 din 18 decembrie 2001, cu modificările și completările ulterioare;